

af 100 Favne paa den ene Side meget jevnlig vilde gjøre Grundeierens Ret illusorisk, da Fiskeriet med fast Redsel ofte først kan tage sin Begyndelse i en langt større Afstand fra Land, men paa den anden Side vilde indskrænke den Ret til at have Aalegaarde, som Lovgivningen tillægger Grundeieren, idet denne ikke efter L's 5—10—43 tør antages at være bunden til en saadan Grændse.

Skulde nu Udvalgets Betragtning af Udkastets §§ 2 og 3 vinde Medhold, vil det vistnok stille sig tvivlsomt, om der turde være tilstrækkelig Anledning til at fastholde de i §§ 1 og 5 udtalte almindelige Regler om Afgang til Fiskeriet. Der hersker i vort Retsliv ingen Tvivl om disse Sætningers almindelige Gyldighed, og medens det herefter vistnok er overflødig at optage dem i en ny Lov, saaledes turde det let være muligt at en saadan Optagelse vilde modarbejde Niemedet, og istedetfor at fremkalde en klarere Bevidsthed vilde være vel egnet til at vække Tvivl, der ellers ikke var kommen frem, og saaledes fremkalde den Usikkerhed, som man netop ønskede at modarbejde. Skulde det imidlertid blive anseet for rigtigt at forudsikke saadanne almindelige Udtalelser af den gjældende Ret, vilde det vistnok blive fornødent, at den i Lovens 5—10—43 om Grundeierens Ret til Aalegaarde indeholdte Bestemmelse udtrykkelig blev anført. Den kan nemlig efter sit Væsen som grundet i Landsloven ikke siges at høre til den Klasse af Undtagelser, som Slutningen af Udkastets § 1 omhandler („særlig Ret til Fiskeri, erhvervet ved lovlig Udkomst“).

Lovudkastets § 4 giver Regel for den Afstand, i hvilken Fiskerne skulle holde deres Redstaber fra andres. Det maatte nu vistnok ogsaa ansees for meget ønskeligt, om der paa denne Maade kunde heds Fiskerne en Bestyttelse i Udøvelsen af deres Erhverv; men naar Udkastet har fastsat Afstanden til 100 Favne, antager Udvalget, at denne Grændse efter de forskjellige stedlige Forhold og de forskjellige Arter af Fisk snart vil vise sig for stor, hvilket fornemmelig vil være Tilfældet, hvor Talen er om Udøvelse af Fiskeri med løst Redskab i Forhold til fast, snart meget for lille, jevnfør den ovenanførte Højesteretsdom, der efter optagne Ekspansforretninger

satte Afstanden til 500 Favne. Udvalget formener derfor, at saadanne Afstandsbestemmelser rettest maatte være at træffe i ethvert enkelt Tilfælde og saaledes overlades til de Bedtægts- og Regulativbestemmelser, som den efterfølgende Deel af Lovudkastet stræber at fremkalde. Vel vil der derved komme til at sættes en Regel for Udøvelsen af det egentlige Havfiskeri, — saaledes som § 4 er affattet, indskrænker den sig ikke til Ryst- og Fjordfiskeriet —, men hvor ønskeligt det end vilde være, om der ogsaa kunde gives Regler for dette, er det indlysende, at det ikke vilde være muligt at paasee deres Overholdelse, medmindre der fra det Offentliges Side skabtes en omfattende og kostbar Control. Endnu skulle vi tilføje, at Reglen i § 4 i ethvert Tilfælde vilde kræve en nærmere Bestemmelse af, hvad der skal ansees som fast, og hvad som løst Redskab, og at det vistnok vilde være fornødent at fastsætte Bod for Overtrædelsen af Forbudet, jevnfør § 14, der viser, at Tilfidsbestættelsen skal paatales som privat Politisag, men ikke omtaler Følgen af samme.

Om det end vistnok i det Hele taget maa billiges, at Lovudkastet med Hensyn til Fiskeriets Udøvelse ikke har optaget i det Entelte gaaende Regler, men har formeent, at det væsenligt maatte blive de Interesseseredes egen Sag at træffe ordnende og regulerende Bestemmelser i saa Henseende, og derfor har indskrænket sig til at give Afgang til efter Omstændighederne under saglyndig Vistand fra Regjeringens Side at erholde bindende Regler fastsatte i Bedtægter og Regulativer, hvis Overtrædelse kalder Straf efter sig (Udkastets §§ 6 og 7 med følgende), har Udvalget dog allerede ovenfor antydet, at det anseer det for meget vigtigt, at der fastsættes Lovregler om bestemte Fredningstider for visse Arter af vore Fisk.

I sin nuværende Skikkelse indeholder Lovudkastet kun een Bestemmelse af denne Natur, nemlig Reglen i § 12 om, at ethvert Fiskeredskab, der spærrer tværs over et Fiskevand, skal holdes aadent eller borttages fra Lørdag Aften Kl. 6 til Søndag Aften Kl. 6. Men ligesom denne Bestemmelse ikke vil have nogen eller i alt Fald ikkun saare ringe Betydning, naar det ikke ligeledes gjordes til Pligt for de ovenfor liggende Møllebrug at tilstede Fisken